

عطا یک امامت استقامت کب که فرشته آه که تعجب نبوی
زینت داون طریقیان بت زبان بسیده و هلاک و غیره
قول منداقی طاعت یدالی اب جرات شجاعت سیادت
کردن و سید مهر و پنجاه ملک که سیادت لازم آوت
بر ملک خود موی خوب اولی تصرف و بقا دگر نیز آید
پس بر کسیت که از او کسب است نفس هم که آن است
و ای عجب آن خیر را که زینت اده است از بر نفس کانه
نفس از دماغ و خنارت با و خنارت بودی نفس
از جهت جرات او بر ملک خویش و خواهر خویش
حضرت و لایت شاه نفس خود را در مقام از او ادعی
کلی بر لطف سبحان شد بر موده و بر اه خوف که نندران است
لغنی غیر العیاز آره آن در عالم اندر است و بر اه فرموده
تا کفار از ایم نایز ایمان بر افروز و اول این است
که عبادتی باشن هم در پس سوز و تا یکبار است و بر لطف

کا

کامل حق و فضل شامل مطلق او نماید و اما درستی کوان
حضرت را از انجا بکمال جا بوده انما نعم اتیان شجاعت و شید
نعمت کت زنده خیا که در ساجات منظوم است حق اتیان
بصورت آن کسوده که آهر لسن خطات جهلا فرقا
بر کت حتی من تا مخرج **لَا تَقْرَبُوا مَالَ الْوَالِدِ إِلَّا بِالْحَقِّ**
وَالْوَالِدِينَ الْأَقْرَبِينَ
وَالْوَالِدِينَ الْأَقْرَبِينَ
که چنین تجا یا که فرشت فرط تقصیر کردن عقلی تن شد و چ
اطراف جمع طرف جانب جبل رسانم این انجا ریمان
مراد است آنل جمع انکسرت ولایت درست در آن
نیز خدا یادم در رحمت ترا بدست آمد خود و در حکم سوز در
و فی که ناپسیدم که تقصیر که جهت موای نفس من بود و متعلق
که در بند بر فهای جبل المین هم تمام تو بر کشته تا رحمت نورا
عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ
وَالْوَالِدِينَ الْأَقْرَبِينَ
وَالْوَالِدِينَ الْأَقْرَبِينَ